heraf tilkommer de nationale myndigheder på vilkår, at denne træffes uden hensyn til nationalitet, og at den nævnte omstændighed ikke er beskrevet på en sådan måde, at den faktisk medfører forskelsbehandling af andre medlemsstaters statsborgere.

I sag 1/78

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af National Insurance Commissioner er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

PATRICK CHRISTOPHER KENNY

og

INSURANCE OFFICER

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af traktatens artikel 7 og visse bestemmelser i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 (II), s. 366; org.ref. JO L 149 af 5. 7. 1971, s. 2),

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten H. Kutscher, afdelingsformændene M. Sørensen og G. Bosco, dommerne A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, A. J. Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe og A. Touffait,

generaladvokat: H. Mayras
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Forelæggelseskendelsen og de skriftlige indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

Kenny, sagsøger i hovedsagen, der er statsborger i Den irske Republik, men er bosiddende i Storbritannien, var i sidstnævnte land omfattet af National Insurance Act (folkeforsikringslov) og var blandt andet berettiget til at modtage kontantydelser ved sygdom eller uarbejdsdygtighed.

I juni 1973 rejste han til Irland, og blev dér fængslet for at have overtrådt et tilhold, der var blevet ham meddelt af en irsk ret i forbindelse med en tidligere domfældelse, der dog var gjort betinget. Mens han afsonede sin straf, blev han syg og blev indlagt på et hospital, som ikke hørte til fængslet. Efter at være vendt tilbage til Storbritannien, ansøgte han om kontantydelser ved sygdom i henhold til National Insurance Act (1965) for det tidsrum, han havde været indlagt på hospitalet. Insurance Officer, sagsøgte i hovedsagen, afslog denne anmodning under henvisning til section 49, stk. 1, litra b), i National Insurance Act 1965, der i den dagældende version lød således:

»Medmindre andet bestemmes, fortabes retten til ydelser ... i tidsrum, hvorunder den berettigede ... afsoner en fængselsstraf eller hensidder i lovlig forvaring«.

Kenny indbragte denne afgørelse for National Insurance Commissioner, som fandt, at der i sagen opstod spørgsmål om fortolkning af fællesskabsretten, og derfor har anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

»1. Har Rom-traktatens artikel 7 med henblik på anvendelsen af forordning (EØF) nr. 1408/71 direkte virkning i medlemsstaterne?

2. Er en medlemsstats kompetente institution, som ifølge enten artikel 19, stk. 1, litra b) eller artikel 22, stk. 1, litra a) ii), i forordning (EØF) nr. 1408/71 skal udbetale kontantydelser til en arbejdstager, som ikke er statsborger i den pågældende medlemsstat, efter den for denne institution gældende lovgivning beføjet til

   1) at ligestille omstændigheder, som er indtruffet på en anden medlemsstats område, med tilsvarende omstændigheder i institutionens egen stat, idet sådanne omstændigheder, såfremt de var indtruffet i institutionens egen stat, ville have medført, at den pågældende arbejdstager helt eller delvis ville fortabe sin ret til ydelser og

   2) og er den kompetente institution følgelig beføjet til at holde ydelsen tilbage?

3. Vil besvarelsen af det foregående spørgsmål blive en anden, hvis den pågældende arbejdstager var statsborger i den kompetente institutions medlemsstat?«

Forelæggelseskendelsen blev registreret på Domstolens justitskontor den 3. januar 1978. I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for

EØF-Domstolen har sagsøgte i hovedsagen og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber afgivet skriftlige indlæg.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen

Indlæg fra sagsøgte i hovedsagen (Insurance Officer)

Ifølge Insurance Officer kan udtrykket »fængselsstraf« i medfør af national ret og navnlig i medfør af Section 49, stk. 1, litra b), i National Insurance Act 1965 betyde en fængselsstraf uden for Storbritanniens område. Følgelig kan fængslede personers ret til ydelser fortabes, selv om den omstændighed, der medfører dette, indtræder i en anden stat. Denne antagelse forudsætter imidlertid, at ingen fællesskabsretlig bestemmelse forbyder anvendelsen af den ovennævnte nationale bestemmelse, hvilket fører sagsøgte i hovedsagen til at undersøge, om forordning nr. 1408/71 indeholder et sådant forbud.

Insurance Officer hævder, at når en ydelse skal udbetales til en arbejdstager, der er bosiddende på en anden medlemsstats område end den kompetente stat, alene i henhold til forordning nr. 1408/71, skal denne forordning ikke fortolkes således, at arbejdstageren, blot fordi han befinder sig i en anden medlemsstat, kan undgå en ifølge den kompetente stats lovgivning indtrædende fortabelse af rettigheder, som han ville lide, hvis han opholdt sig på den pågældende stats område. Bestemmelserne i artikel 19, stk. 1, litra b) og artikel 22, stk. 1, hvorefter en arbejdstager har ret til »kontantydelser, der udbetales af den kompetente institution efter den for denne institution gældende lovgivning«, skal derfor fortolkes således, at ydelserne skal udbetales i overensstemmelse med denne lovgivning, som om de relevante omstændigheder vedrørende arbejdstageren var indtruffet på den kompetente medlemsstats område.

Sagsøgte i hovedsagen henviser til støtte for denne argumentation til en passage fra generaladvokat Trabucchi's forslag til afgørelse i sag 20/75 *(D'Amico mod Landesversicherungsanstalt Rheinland-Pfalz,* dom af 9. juli 1975, Sml. s. 891), hvor generaladvokaten anfører:

»... der er ingen tvivl om, at man med fællesskabslovgivningen, hvori man har villet samordne medlemsstaternes socialovgivninger med det formål at udelukke enhver ulighed i behandlingen af arbejdstagere på grundlag af statsborgerskab og herved sikre arbejdskraftens frie bevægelighed i Fællesskabet, i mange henseender har til hensigt at gå ud over territorialitetsprincippet, som de forskellige nationale lovgivninger bygger på ...

Selv om der ikke findes særlige bestemmelser i denne retning, viser Domstolens retspraksis, at omstændigheder, som er indtruffet uden for en bestemt medlemsstats område, skal ligestilles med tilsvarende omstændigheder, der i den nationale lovgivning kun tillægges retsvirkninger, hvis de har fundet sted på det nationale område«. (Sml. s. 901 og 902).

Selv om Domstolen i sagen *d'Amico* ikke fulgte generaladvokatens forslag til afgørelse, mener Insurance Officer, at det princip, som generaladvokaten fremhævede blandt andet under henvisning til sag 15/69 (Württembergische Milchverwertung Südmilch-AG mod Ugliola, dom af 15. oktober 1969, Sml. s. 93), alligevel kan finde anvendelse i den foreliggende sag.

Sagsøgte i hovedsagen konkluderer, at hverken Rom-traktatens artikel 7 eller

nogen anden bestemmelse i traktaten eller i forordning nr. 1408/71 udelukker anvendelsen af regler, hvorefter retten til ydelse fortabes under afsoning af en fængselsstraf. Desuden skal den af Insurance Officer hævdede fortolkning anvendes ens på statsborgere i den kompetente stat og på udlændinge. Domstolen bør derfor besvare spørgsmålene fra National Insurance Commissioner således:

»En medlemsstats kompetente institution, som ifølge enten artikel 19, stk. 1, litra b) eller artikel 22, stk. 1, litra a) ii), i forordning (EØF) nr. 1408/71 skal udbetale kontantydelser til en arbejdstager, uanset om denne er statsborger eller ej i den pågældende medlemsstat, efter den for denne institution gældende lovgivning, er beføjet til at ligestille omstændigheder, som er indtruffet på en anden medlemsstats område, med tilsvarende omstændigheder i institutionens egen stat, idet sådanne omstændigheder, såfremt de var indtruffet i institutionens egen stat, ville have medført, at den pågældende arbejdstager helt eller delvis ville fortabe sin ret til ydelser, og den kompetente institution er følgelig beføjet til at holde ydelsen tilbage.«

Indlæg fra Kommissionen

Kommissionen mener, at det vigtigste problem i forelæggelseskendelsen er indeholdt i det andet spørgsmål, nemlig om fællesskabsretten berettiger en medlemsstat til at tage hensyn til visse omstændigheder, der er indtruffet i en anden medlemsstat, ved afgørelsen af, om de i dens egen lovgivning foreskrevne betingelser er opfyldt. Kommissionen gennemgår derfor først spørgsmål nr. 2.

Vedrørende det andet spørgsmål

Kommissionen anfører, at traktaten, og navnlig 51 — foruden artikel 51, litra a), der forpligter medlemsstaterne til at tage tidsrum, der er tilbagelagt uden for det nationale område, med henblik på at indrømme og opretholde retten til ydelser og på beregning af disse — tillader medlemsstaterne at tage hensyn til omstændigheder, der er indtruffet uden for det nationale område. Kommissionen nævner som eksempel artikel 86 i forordning nr. 1408/71 og artikel 36, stk. 1 og 83, stk. 1 i forordning nr. 574/72 (EFT 1972 (I), s. 149; org.ref. JO L 74 af 27. 3. 1972, s. 1). Desuden kan fællesskabsretten også foreskrive visse begrænsninger eller betingelser for arbejdstagernes krav på ydelser, som for eksempel artikel 69 i forordning nr. 1408/71. Ifølge Kommissionen har Domstolen i visse domme anerkendt denne begrænsning af kravet på sociale sikringsydelser, og navnlig kan dommen af 13. juli 1976 i sag 19/76 *(Triches* mod *Caisse Liègeoise pour allocations familiales,* Sml. 1976, s. 1252) fortolkes således.

Kommissionen anfører herefter, at forordning nr. 1408/71 ikke indeholder nogen bestemmelse, hvorefter en person fortaber sin ret til ydelser på grund af afsoning af fængselsstraf. Imidlertid skal der ifølge artikel 19, stk. 1, litra b) og 22, stk. 1, litra c) ii i den nævnte forordning kun udbetales kontantydelser ved sygdom til den arbejdstager, »som opfylder de i den kompetente stats lovgivning foreskrevne betingelser for ret til ydelser«. Dette udtryk, som er anvendt i artikel 19, 22, 46 og 69 i forordning nr. 1408/71, betyder ifølge Kommissionen, at alle betingelserne i den pågældende stats lovgivning om retten til ydelser skal være opfyldt såvel uden for som inden for en medlemsstats område. Hvad angår ordningen med ydelser i anledning af arbejdsløshed er dette princip blevet konkretiseret i blanket E 303 i overensstemmelse med artikel 69 i forordning nr. 1408/71. Stykke 5 i denne blanket indeholder en liste over omstændigheder, hvorunder ydelserne skal suspenderes. Selv om fængselsstraf ikke udtrykkeligt er nævnt blandt disse, kan det dog antages, i betragtning af at listen blot opregner en række eksempler, at denne omstæn-

dighed er omfattet af stk. 5.8., der omhandler det tilfælde, hvor en arbejdsløs ikke længere står til rådighed for arbejdsformidlingen. Ved at anvende dette princip på artikel 19 og 22 i forordning nr. 1408/71 om ordningen med ydelser ved sygdom vil en ansøger derfor for eksempel kunne blive nægtet disse ydelser, dersom han befandt sig uden for en medlemsstats område, uden dog at være uarbejdsdygtig i den i den kompetente medlemsstats lovgivning forudsatte betydning. Hvis det forholdt sig anderledes, ville fællesskabsretten, i hvert fald stiltiende, ophæve kravet om opfyldelse af enhver af de ved den nationale lovgivning foreskrevne betingelser, når arbejdstageren har forladt den kompetente stats område. Den vandrende arbejdstager, der har indgivet en ansøgning, vil således få en fordel ikke alene i forhold til den ikke-vandrende arbejdstager, men også i forhold til den vandrende arbejdstager, som i stedet for at vende tilbage for eksempel til Irland, beslutter at forblive i Det forenede Kongerige, hvor fængselsstraffen afsonedes.

Der opstår imidlertid herefter det spørgsmål, om omstændigheder, der indtræffer uden for den kompetente stats område men inden for Fællesskabet, skal have samme virkning, for så vidt angår den ydelse, der er ansøgt om, som hvis disse omstændigheder var indtruffet i den kompetente stat. Kommissionen mener, at hvis det tillades en medlemsstat at undersøge arten af den i udlandet afsonede fængselsstraf, vil dette sikre en ensartet og lige tildeling af ydelserne fra denne medlemsstat, og de ellers ulige resultater, som anerkendelsen af et fængselsophold »per se« medfører, vil blive undgået. Hvis for eksempel bestemmelserne om fortabelse af retten til ydelser i den medlemsstat, hvor fængselsstraffen blev afsonet, var afgørende, kunne dette medføre ni forskellige situationer for ni vandrende arbejdstagere, der for eksempel var forsikret i Det forenede Kongerige. Retten til at undersøge arten af en uden for den pågældende stat indtruffet begivenhed er ikke ny. I artikel 67, stk. 1 i forordning nr. 1408/71 bestemmes det, at når beskæftigelsesperioder overføres med henblik på sammenlægning i en medlemsstat, hvis forsikringsordning er baseret på begrebet forsikringsperioder, har denne stat ret til at undersøge de således overførte beskæftigelsesperioder for at konstatere, om de ville have udgjort forsikringsperioder, hvis de var blevet tilbagelagt under den pågældende stats lovgivning.

Kommissionen konkluderer, at den første del af det andet spørgsmål bør besvares således, at den kompetente stat med henblik på i overensstemmelse med forordning nr. 1408/71 at konstatere, om en vandrende arbejdstager har opfyldt de ved statens lovgivning foreskrevne betingelser for at erhverve ret til kantantydelser ved sygdom, kun kan tage hensyn til en fængselsperiode, der er tilbagelagt i en anden medlemsstat, for så vidt som en sådan frihedsstraf, dersom den var blevet afsonet på statens område, ville have medført fortabelse af retten til disse ydelser. Den anden del af spørgsmålet bør følgelig besvares bekræftende.

Vedrørende det første spørgsmål

Artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1408/71, der bestemmer, at personer, som er omfattet af forordningen, har de samme pligter og rettigheder i henhold til en medlemsstats lovgivning som denne medlemsstats egne statsborgere, kan anses som den lex specialis, der indeholder gennemførelsesbestemmelserne for så vidt angår social sikring, for den lex generalis, der er indeholdt i traktatens artikel 7. Enhver anden opfattelse er forenelig med den opgave, som Rådet er tillagt i traktatens artikel 7, stykke to, nemlig at give forskrifter med henblik på at forbyde forskelsbehandling.

Det første spørgsmål bør derfor besvares således, at traktatens artikel 7 på området for social sikring af vandrende arbejdstagere er blevet gennemført ved artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1408/71, som gælder umiddelbart i alle medlemsstater.

Vedrørende det tredje spørgsmål

Dette spørgsmål bør under hensyn til traktatens artikel 7 og artikel 3, stk. 1 i forordning nr. 1408/71 besvares benægtende.

Sagsøgte i hovedsagen, repræsenteret af J. St. L. Brockman, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af sin befuldmægtigede J. Forman, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 3. maj 1978.

Kommissionen har afgivet oplysninger om medlemsstaternes ordninger for fængslede personer med hensyn til deres krav på kontantydelser i henhold til den sygeforsikring for arbejdstagere, som de tidligere var medlem af.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 23. maj 1978.

Præmisser

1 Ved kendelse af 29. december 1977, indgået til Domstolen den 3. januar 1978, har National Insurance Commissioner i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt tre spørgsmål vedrørende fortolkningen af traktatens artikel 7 samt af artikel 19, stk. 1, litra b), og artikel 22, stk. 1, litra a) ii), i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 (II), s. 366; org.ref. JO L 149, s. 2);

2 disse spørgsmål er rejst under en tvist mellem Insurance Officer og sagsøger i hovedsagen vedrørende sidstnævntes ret til kontantydelser ved uarbejdsdygtighed som følge af sygdom, således som hjemlet i National Insurance Act 1965;

3 sagsøger i hovedsagen, der er statsborger i Den irske Republik men bosiddende i Storbritannien, er som arbejdstager omfattet af National Insurance Act og derfor berettiget til de ovennævnte ydelser, hvis han opfylder betingelserne for erhvervelse af denne ret;

4 sagsøger rejste til Den irske Republik, hvor han af de i forelæggelseskendelsen anførte grunde blev indsat i fængsel fra 28. juni 1973 til 28. marts 1974, i hvilket tidsrum han blev syg og måtte behandles, først i det fængsel, hvor han afsonede sin straf, og derefter i en kort periode i et hospital uden for fængslet;

5 ifølge section 49, stk. 1, i National Insurance Act 1965, i den dagældende version, fortaber den, der »afsoner en fængselsstraf eller hensidder i lovlig forvaring« (undergoing imprisonment or detention in legal custody), medmindre andet bestemmes, retten til ydelser i tidsrummet for fængselsopholdet eller forvaringen;

6 de forelagte spørgsmål drejer sig navnlig om, hvorvidt den nationale ret ifølge fællesskabsretten som grund til fortabelse eller suspension af retten til de ved National Insurance Act foreskrevne ydelser kan eller skal ligestille fængsel eller lovlig forvaring i en anden medlemsstat med fængsel eller forvaring i Storbritannien.

Vedrørende det første spørgsmål

7 Der spørges ved det første spørgsmål, om EØF-traktatens artikel 7 med henblik på anvendelsen af forordning nr. 1408/71 har direkte virkning i medlemsstaterne.

8 Ifølge den nævnte artikel 7, stk. 1, er inden for traktatens anvendelsesområde og med forbehold af dennes særlige bestemmelser al forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet, forbudt;

9 for så vidt angår arbejdstagere, er denne regel blevet gennemført ved traktatens artikler 48 til 51 samt ved de retsakter fra fællesskabsinstitutionerne, der er vedtaget på grundlag af disse artikler, navnlig forordning nr. 1408/71.

10 Artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 bestemmer, at personer, der er bosat på en medlemsstats område, og som er omfattet af forordningens bestemmelser, har de samme pligter og rettigheder i henhold til en medlemsstats lovgivning om social sikring som denne medlemsstats egne statsborgere;

11 formålet med denne bestemmelse er, til fordel for de arbejdstagere, der er omfattet af forordningen, i overensstemmelse med traktatens artikel 48 at sikre ligebehandling på området for social sikring uden hensyn til nationalitet, ved at udelukke enhver forskelsbehandling, der i så henseende følger af medlemsstaternes nationale lovgivninger;

12 det første spørgsmål bør derfor besvares således, at inden for anvendelsesområdet for forordning nr. 1408/71 har traktatens artikel 7, stk. 1, som gennemført ved traktatens artikel 48 og artikel 3, stk. 1, i den nævnte forordning, direkte virkning i medlemsstaterne.

Vedrørende det andet og tredje spørgsmål

13 Der spørges ved disse spørgsmål dels, om en medlemsstats kompetente institution, som ifølge enten artikel 19, stk. 1, litra b), eller artikel 22, stk. 1, litra a) ii), i forordning nr. 1408/71 skal udbetale kontantydelser til en arbejdstager fra en anden medlemsstat efter den for denne institution gældende lovgivning, er beføjet til at ligestille omstændigheder, som er indtruffet på en anden medlemsstats område, med tilsvarende omstændigheder i institutionens egen stat, idet sådanne omstændigheder, såfremt de var indtruffet i institutionens egen stat, ville have medført, at den pågældende arbejdstager helt eller delvis ville fortabe sin ret til ydelser, og om den kompetente institution følgelig er beføjet til at holde ydelsen tilbage (andet spørgsmål), dels, om besvarelsen af det andet spørgsmål vil blive en anden, hvis den pågældende arbejdstager er statsborger i den kompetente institutions medlemsstat (tredje spørgsmål).

14 Artikel 19, stk. 1, litra b), som indeholder reglerne om retten til kontantydelser inden for rammerne af forsikringen ved sygdom og moderskab i det tilfælde, hvor den pågældende arbejdstager er bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat, bestemmer følgende:

»1) En arbejdstager, der er bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat, og som opfylder de i den kompetente stats foreskrevne betingelser for ret til ydelser, i givet fald ved iagttagelse af bestemmelserne i artikel 18, har i den stat, hvor han er bosat, ret til følgende ydelser:

a) ...

b) kontantydelser, der udbetales af den kompetente institution i henhold til den for denne institution gældende lovgivning ...«;

15 det bestemmes ligeledes i artikel 22, stk. 1, litra a) ii), som indeholder reglerne for de tilfælde, hvor en arbejdstager bliver syg under et ophold i en anden medlemsstat end den kompetente institutions stat, at denne arbejdstager, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 18, har ret »til kontantydelser, der udbetales af den kompetente institution efter den for denne institution gældende lovgivning«;

16 det fremgår klart af disse bestemmelser, at det — med forbehold af anvendelsen af artikel 18 om sammenlægning af forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning, med henblik på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af retten til ydelser — tilkommer de nationale lovgivninger at fastlægge betingelserne for erhvervelse, bevarelse, fortabelse eller suspension af retten til sociale sikringsydelser, såfremt disse betingelser finder anvendelse uden forskelsbehandling på statsborgerne i den pågældende medlemsstat og statsborgerne i andre medlemsstater;

17 det ville kun forholde sig anderledes, hvis betingelserne for erhvervelse eller bevarelse af retten var udformet således, at de faktisk kun kunne opfyldes af statens egne borgere, eller hvis betingelserne for fortabelse eller suspension af retten var udformet således, at de faktisk lettere kunne opfyldes af andre medlemsstaters statsborgere end af statsborgerne i den kompetente institutions stat.

18 Forbudet i traktatens artikel 7 og 48, hvorefter ingen medlemsstat inden for traktatens anvendelsesområde må anvende sine retsregler forskelligt ud fra et nationalitetskriterium, omfatter ikke den eventuelle forskelsbehandling, der skyldes manglende overensstemmelse mellem de forskellige medlemsstaters lovgivninger, når disse finder anvendelse på alle, der henhører under deres anvendelsesområde, efter objektive kriterier og uden hensyn til nationalitet;

19 ved at henvise hver enkelt institution »til den for denne gældende lovgivning« respekterer artikel 19, stk. 1, litra b) og artikel 22, stk. 1, litra a) ii), i forordning nr. 1408/71 det i traktatens artikel 7 og 48 og i forordningens artikel 3, stk. 1, indeholdte forbud mod forskelsbehandling;

20 der bør derfor svares, at traktatens artikel 7 og 48 og artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 ikke forbyder — men heller ikke kræver — at medlemsstaternes institutioner ligestiller en omstændighed, som indtræffer i en anden medlemsstat med en tilsvarende omstændighed, som, hvis den var indtruffet på nationalt område, havde medført fortabelse eller suspension af retten til kontantydelser, idet afgørelsen heraf tilkommer de nationale myndigheder på vilkår, at denne træffes uden hensyn til nationalitet, og at den nævnte omstændighed ikker er beskrevet på en sådan måde, at den faktisk medfører forskelsbehandling af andre medlemsstaters statsborgere.

21 Ovenstående svar gælder også og i samme udstrækning i tilfælde, hvor den pågældende arbejdstager er statsborger i den kompetente institutions medlemsstat.

Vedrørende sagsomkostningerne

22 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres;

23 da retsforhandlingerne i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt den af National Insurance Commissioner ved kendelse af 29. december 1977, for ret:

1. **Traktatens artikel 7, stk. 1, som gennemført ved traktatens artikel 48 og artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1408/71, har med henblik på anvendelsen af den nævnte forordning direkte virkning i medlemsstaterne.**

2. **Traktatens artikel 7 og 48 og artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 forbyder ikke — men kræver heller ikke — at medlemsstaternes institutioner ligestiller en omstændighed, som indtræffer i en anden medlemsstat med en tilsvarende omstændighed, som, hvis den var indtruffet på nationalt område, havde medført fortabelse eller suspension af retten til kontantydelser, idet afgørelsen heraf tilkommer de nationale myndigheder på vilkår, at denne træffes uden hensyn til nationalitet, og at den nævnte omstændighed ikke er beskrevet på en sådan måde, at den faktisk medfører forskelsbehandling af andre medlemsstaters statsborgere.**

3. Svaret på det andet spørgsmål gælder også og i samme udstrækning i tilfælde, hvor den pågældende arbejdstager er statsborger i den kompetente institutions medlemsstat.

Kutscher Sørensen Bosco Donner Mertens de Wilmars

Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. juni 1978.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 23. MAJ 1978 [1]

Høje Ret.

I — Denne præjudicielle sag er forelagt Domstolen af National Insurance Commissioner, der i Det forenede Kongerige har kompetence til at afgøre visse appelsager vedrørende social sikring. Domstolen skal her på ny beskæftige sig med situationen for arbejdstagere, »der ikke befinder sig i Storbritannien«, i den i forordning nr. 1408/71 forudsatte betydning, for så vidt angår kontantydelser ved sygdom fra sygeforsikringen.

I modsætning til Brack-sagen, som Domstolen afgjorde ved dom af 29. september 1976 (Sml. 1976, s. 1430), er der her tale om et ophold eller en bopæl af en noget særlig karakter, idet den pågældende var fængslet i en anden medlemsstat.

Jeg skal derfor omtale området for social sikring for fængslede personer, der, så vidt jeg ved, endnu ikke har givet anledning til en afgørelse fra Domstolen. Welchner-sagen (dom af 5. 12. 1967, Sml. 1965-1968, s. 409) angik faktisk en periode, der var tilbagelagt som krigsfange.

Tvisten i hovedsagen verserer mellem en statsborger i Den irske Republik, som for øjeblikket bor i England, og Insurance Officer, som repræsenterer det britiske ministerium for sundhed og social sikring.

Den 9. januar 1973 blev Kenny ved Central Criminal Court i Dublin fundet skyldig i trussel om vold mod sin hustru og idømt 12 måneders fængselsstraf, idet han blev meddelt et tilhold om ikke i Den irske Republik at opholde sig i

1 — Oversat fra fransk.